

И наистина, щастлива била Фатма. Тя имала всичко, каквото поисквала. Всички нейни желания били веднага изпълнявани. Султанъ Сеидъ Хасанъ билъ готовъ на всичко, само да угоди на своята любима дъщеря.

Тя имала най-чуднитѣ скъпоценни камъни и бисери, най-красивитѣ килими, за нея се доставяли най-вкуснитѣ плодове, най-благоуханнитѣ треви.

Но човѣкъ никога не е доволенъ отъ това, което има. Винаги въ сърдцето му има копнежъ по нѣщо непостигнато.

И ето. Седи Фатма на терасата на своя красивъ дворецъ, загледана въ далечината. Морето е облѣно и блести отъ изобилнитѣ слънчеви лъчи. Неговата гладка, спокойна ширъ гали и успокоява. Но тази чудна картина не действува на Фатма. Нейнитѣ прекрасни очи сж замрежени отъ мъглата на недоволството. Тя знае, че всичко, всичко, каквото ѝ хрумне, ще се сбъдне, че нейниятъ баща нищо не ще ѝ откаже. А вече не знае какво да пожелае.

И страда отъ това.

Но Мира, нейната прислужница, заговори:

— Азъ знамъ какво ти липсва, о бисеръ на океана, о сребърна звезда на небосвода! Липсва ти корона отъ червенъ коралъ. А какви красиви корали растатъ по морското дъно! Когато бѣхъ малка, баща ми разказваше за тѣхъ въ моята далечна родина. Тамъ, въ дълбочината, е тѣхното царство. Ахъ, какво вълшебно, чудно е то! Тамъ растятъ червени каменни дървета. Между тѣхъ плаватъ златни рибки, тамъ живѣятъ огромни морски чудовища. Отъ червенъ коралъ изкустнитѣ майстори могатъ да издѣлатъ чудно красива корона. Ако ти би имала такава корона! Колко красиво би седѣла тя на твоята глава! Ти, красавице на красавицитѣ, би била още по-очарователна съ тази коралова корона.